

We werden wakker geschud door een vreemd bericht, dat vroeger misschien ongemerkt voorbij had kunnen gaan: een Tunesische groenteverkoper had zichzelf in brand gestoken. Mohammed Bou Aziezi is de student die licht in de donkere tunnel van ons hart heeft gebracht. Deze gebeurtenis bleek het begin van, en de inspiratie voor alle Arabische revoluties. Toen ik de foto van die jongen zag, was ik verbijsterd. Dagenlang speelden de verhalen over rechtvaardigheid en vrijheid waarover we droomden en die we uit boeken kopieerden als een voorbeeld van schoonheid, door mijn hoofd.

Op zich was het feit dat ik het verbrande gezicht van die jongen zag, niet belangrijk. Als vrouw wist ik wat het betekende om te verbranden, want ik had het zelf meegemaakt in de repressieve mannenmaatschappij die ik inmiddels heb achtergelaten, waarna de storm is gaan liggen. Dat gezicht was niet belangrijk, maar dat datzelfde gezicht me weer aan het denken zette over het bestaan en de betekenis van het bestaan, was wel belangrijk. Het maakte een eind aan de zelfmisleiding en opende een ruimer perspectief: het perspectief van de vrijheid.

In die tijd wilden de jongeren weten of er in Syrië ook een revolutie zou uitbreken. Ik herinner me nog dat iemand me vroeg, toen we in een café in het centrum van Damascus zaten: 'Zullen de Syriërs de straat op gaan om hun vrijheid op te eisen?' 'Ja, ze zullen de straat op gaan', zei ik vol overtuiging. De jongen was verbaasd over mijn antwoord en ik was zelf ook verrast door die zin die zo spontaan uit mijn mond was gekomen.

Zoals jullie zien, zijn de Syriërs inderdaad de straat op gegaan om vrijheid en democratie te eisen, en de misdadige bloedvergieter heeft hen gestraft met de wreedste en brutaalste vormen van geweld die je je kunt voorstellen. Hij heeft miljoenen vrouwen, kinderen en bejaarden verdreven, hij heeft tienduizenden mensen vermoord, hij heeft steden gebombardeerd, hij heeft de hemel met gif vervuild, hij heeft kinderen verbrand en hun lichamen aan stukken gesneden, hij heeft de eer van vrouwen geschonden, hij heeft etnische verdeeldheid gezaaid onder de zonen van één volk. Hij heeft gedaan wat hij kon om de geest van de springlevende revolutie te onderdrukken. Hij heeft het bloed van de Syriërs door hun straten laten stromen.

De dictator-bloedvergieter, die op onrechtmatige wijze de macht van zijn despotische vader heeft overgenomen, dacht dat de Syriërs die de smaak van de vrijheid hadden geproefd, zich

wel zouden terugtrekken als hij hun alle vormen van repressie zou laten ervaren. Maar de roep van de vrijheid was sterker.

Ik heb zo veel heldendaden van Syriërs gezien, dat ik me voor mezelf zou schamen als ik één dag zou zwijgen over de onderdrukking. Ik heb zo veel menselijkheid en zelfopoffering gezien bij gewone mensen in hun strijd voor iets eenvoudigs als vrijheid en respect, dat ik me onvoorwaardelijk met hen verbonden voel, ongeacht de veranderingen en de treurige gevolgen van de revolutie, die met geweld zijn opgelegd aan het Syrische volk. Het Syrische volk, dat in de steek is gelaten en nu wordt blootgesteld aan moord, terwijl de hele wereld zwijgend toekijkt.

Tijdens de revolutie heb ik geleerd te zwijgen. Ik heb veel doden, gewonden en kinderen met afgerukte ledematen gezien. Ik heb verwoeste steden gezien. Ik heb gezien wat je zou kunnen beschrijven als een horrorfilm over de complete vernietiging van de mensheid.

Nu ik hier onder u ben, spreek ik mijn dank uit aan mijn volk en aan de revolutie, die van mij een andere vrouw hebben gemaakt. Ik dank de stichting Oxfam, ik dank de stichting PEN in Nederland en overal ter wereld voor het eerbetoon dat ik dit jaar in verscheidene landen heb ontvangen. Ik vind echter dat mijn vrienden en vriendinnen daar - schrijvers zoals ik - ook waardering verdienen.

Daarom wil ik deze onderscheiding niet alleen opdragen aan het Syrische volk en de Syrische revolutie, maar ook aan de strijdster Khawla Dunya, van wie ik had gehoopt dat zij hem zou krijgen in plaats van mij. Misschien heeft ze hem niet gekregen, omdat ze nog niet eerder had gepubliceerd.

Ik zeg u hier dat Khawla Dunya tijdens de revolutie een dichteres is geworden. Zij is in Damascus gebleven, bij de revolutie en voor de revolutie, en heeft een dichtbundel gepubliceerd. Zij verdient het dat wij hier allen opstaan uit eerbied voor haar, want deze revolutie heeft niet alleen een strijdster van haar gemaakt, maar ook een dichteres. Ik hoop dat u haar werk zult lezen en volgen.

Vrijheid voor het Syrische volk.

Overwinning voor de geweldige revolutie.